

žalobce projevili vůli uschovati si kolo u žalovaného, s čímž tento souhlasil, vykazav mu k úschově místo a převzav péči o uzamčení dvora. Žalovaný, který převzal takto kolo žalobcovo do úschovy, byl podle § 961 obč. zák. povinen bedlivě je opatrovati, aspoň uzamčením dvora. Podle § 964 obč. zák. ručí žalovaný jako uschovatel i za nahodilou zkázu a ztrátu kola k uschování mu daného, poněvadž zanedbal povinnou péči tím, že dvůr nezamknul. Jak zjištěno, ztratilo se kolo, an žalovaný neuzavřel dvůr, jak byl žalobci přislíbil. Ztráta žalobcova kola zaviněna byla tudíž tím, že žalovaný kolo nedbale uschoval, nezamknuv dvůr, ač o tom žalobce ujistil. Ručí proto žalovaný za škodu způsobenou žalobci odcizením kola třetí osobou.

Čís. 10724.

Směnečný zákon (ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Nepřijal-li směnečník směnku za sebe, nýbrž za firmu, jež vůbec směnečníkem nebyla, není zavázán směnečně ani podle § 19, ani podle §§ 102, 103 směn. zák.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, Rv I 440/31.)

Směnečné platební příkazy proti Dr. Františku S-ovi procesní soud prvního stádu k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud ponechal směnečné platební příkazy v platnosti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Není sporné, že na žalobních směnkách jest uveden jako směnečník Dr. František S., žalovaný, a že se »přijetí« směnky stalo tím způsobem, že žalovaný podepsal slovy »za firmu Vladimír Z. Dr. F. S.«. Toto prohlášení nelze pokládati za neobmezený akcept žalovaného Dr. S-a ve smyslu § 19 sm. zák., poněvadž z něho zřejmě vyplývá, že žalovaný nepřijal směnku za sebe, nýbrž za firmu Vladimír Z., že se tedy tímto prohlášením nechtěl osobně směnečně zavázati. Prohlášení není však ani akceptem firmy Vladimír Z., připojeným neoprávněným zmocněncem ve smyslu §§ 102 a 103 sm. zák., z něhož by byl zavázán žalovaný jako falsus prokurator, jak míní odvolací soud, poněvadž akceptovati může směnku jen směnečník, jímž firma Vladimír Z. podle obsahu smének není. I kdyby byla firma Vladimír Z. sama směnku podepsala nebo kdyby byl žalovaný předložil její plnou moc, nebyla by příjemkou a jen o přijetí směnky běží. Nemohla-li však firma Vladimír Z. vůbec platně učiniti akceptační prohlášení, nemůže býti řeči ani o jejím zastoupení v této funkci ať již oprávněným ať vadným, které by mělo směnečněprávní účinky po rozumu §§ 102 a 103 sm. zák. »Akcept« žalovaného jest tedy hodnotiti tak, jak se jeví ze smének, a tu nelze dospěti k jinému úsudku,

než že žalovaný osobně za sebe směnky přijati nechtěl a také nepřijal a, pokud je podepsal, že se tak stalo s obmezením, že přijímá jen za firmu Vladimír Z., což se rovná úplnému odepření osobního přijetí smének (§§ 20 a 23 sm. zák.). Odvolací soud neposoudil tudíž věc správně po stránce právní, odůvodněnému dovolání bylo vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 10725.

Proti usnesení, jímž bylo napotomně zrušeno prohlášení nezletilce za zletilého, nejsou oprávněni k rekursu, kdož nabyli práv z právních jednání, jež uzavřel nezletilec, byv prohlášen za zletilého.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, R II 87/31.)

Nezletilá poručenka Alžběta H-ová, nyní provdaná P-ová, byla dne 2. září 1929 na souhlasný návrh poručníka i svůj prohlášena u poručenského soudu za zletilou v době, kdy nedokonala ještě osmnáctého roku (§ 252 obč. zák. a § 5 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 447 sb. z. a n.), a to soudcem, který nebyl podle § 5 druhý odstavec j. n. oprávněn vykonávati samostatně soudcovský úřad ve věcech nesporného soudnictví. Tento soudce (druhé skupiny podle § 36 plat. zák. čís. 103/1926 sb. z. a n.) také podepsal a nezletilé ihned vydal listinu o prohlášení za zletilou. Alžběta H-ová uzavřela pak sňatek dne 30. prosince 1929 a podepsala pak dne 28. ledna 1930 v pozůstalostním řízení po své dřívější pěstounce ujednání, jímž se zavázala zaplatiti do této pozůstalosti pro dědice 7000 Kč do 1. dubna 1930. Když pak byly proti ní podány dne 8. května 1930 žaloby dědiců o zaplacení jednotlivých, dědicům připadlých částek, učinila dne 23. října 1930 v době, kdy již osmnáctý rok překročila, ale jedenadvacátého roku ještě nedosáhla, u dřívějšího poručenského soudu svým právním zástupcem návrh na zrušení usnesení o prohlášení za zletilou pro zmatečnost. P r v n í s o u d návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d však mu vyhověl. Dovolací rekurs dědiců n e j v y š š í s o u d odmítl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs podávají dědici, kteří se již před rozhodnutím v první stolici ohražovali svým právním zástupcem proti tomu, by bylo prohlášení za zletilou zrušeno, žádajíce, by i jim vyřízení bylo doručeno, což se stalo. V dovolacím rekursu odůvodňují stěžovatelé své oprávnění tím, že byli usnesením rekursního soudu zkráceni ve svých nabytých právech, a napadají názor rekursního soudu, že lze formálně právoplatné prohlášení Alžběty H-ové za zletilou bez jejich újmy změnit (§ 11 druhý odstavec nesp. říz.). Stěžovatelé nejsou podle § 9 první odstavec nesp. říz. k dovolacímu rekursu oprávněni. Smyslem tohoto zákonného předpisu, jenž praví, že »kdo se má za stížena opatřením soudu první sto-